

Plagiat

Val

Cin' mi-a văzut poemele-n vreo carte,
A înțeles că sunt om serios,
Dar cin' le-a și citit, de curajos,
A constatat, din versu-mi fabulous,
Că sunt, și pe deasupra, încă, foarte,

Și nu-mi permit, io care-s consacrat,
Recunoscut la birt, în cartier,
De-o lume rafinată și cu fler,
Să calc pe al meu nobil caracter
Venind să le recit un plagiat...

S-o fi-ntâmpnat, nu zic, s-or fi lovit,
Vreo frază, vreun catren, două sau trei,
Căci, muza când mă prinde în condei
Și-ajung s-o iau, la rime, pe ulei,
Nici gând să copiez vr'un ramolit!...

Așa că, observați, io-s plagiat!
'nainte chiar să scriu poemu-acel...
De-un clasic! Ce Rușine! Ce mișel!...
Și mă gândesc să pun mâna pe el,
De nu ar fi de-un secol decedat!

Valeriu Cercel